

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PENGUEN

özel 14

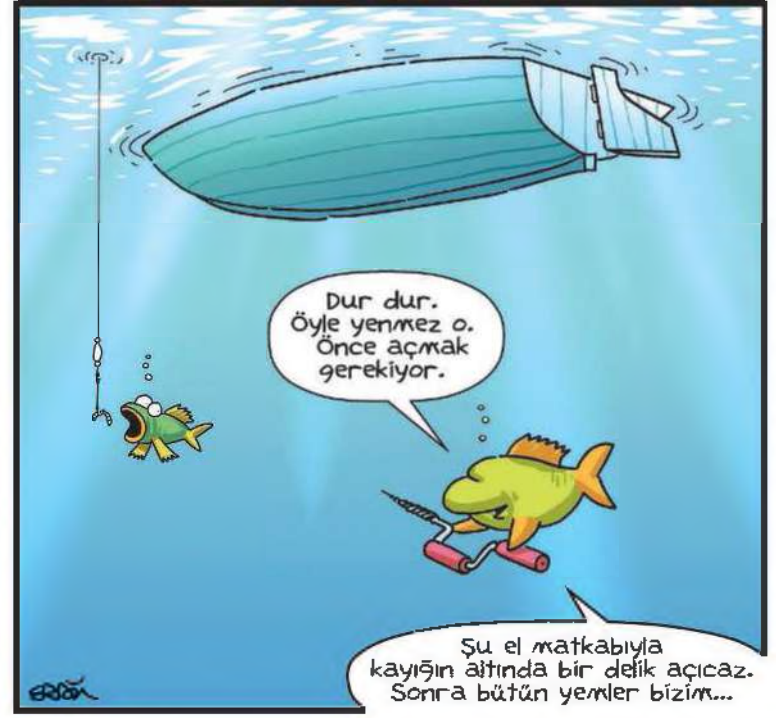
NE İÇERSİNİZ?

DOMATES SUYU...

KOMİKAZE

ERDİL YAŞAROĞLU

YARIM ŞEYLER AVCISI

Acemi ilk aşkımın hüsrarla sonuçlandığı lise son sınıfta başladı bu tutku bende. Her tutku gibi hastalıklı bir yanı vardı galiba. Ama kafam ne kadar karışık olursa olsun her şeyin nasıl başladığını unutamam. O yıllarda laklak adı verilen bir oyuncak vardı, hatırlarsın belki. Yaklaşık iki karış uzunluğundaki ipin ucuna asılı iki toptan oluşan bu oyuncakla oynamak çok kolay görünürdü ama bir kere parmaklarının arasında tuttuğun ipin ucundaki topları elinin üzerinde ve altında çarpıtma işine girişince aslında ne kadar zor bir iş olduğunu fark ederdin. Toplar bilek ve el kemiklerine zarar verdiği için yasaklanan bu oyuncak bir anda ortadan kalkıvermişti. Yasak olduğu için, ondan bir tane saklama ihtiyacı hissediyordum. Tuhaf ama, bir günde yeryüzünden silinmişti laklak. Şaşkındım. Elimde bir tek sarı top kalmıştı. Onu hep sakladım. Ruhumun derinliklerinde, yarısı kaybolmuş bir benliği anlatıyordu o öksüz parça. Dünya üzerinde tekil varlığımızın can yakan resmiydi o. Babamın şirketinin başına geçtiğim zaman laklağa ait o tek top, masamdaki ataç kutusunun yanında durdu. Yanlış anlama, yalnızlığı anlatan bir şey değildi o. Yalnızlık tercih edilebilir bir şeydir. O, koparılmışlığı, terk edilmişliği anlatıyordu. Haliyle laklağa ait o tek top hep yüreğimdiki kasveti derinleştirdi. Yıllarca... Sonra bir akşamüstü Rasim amcamın büyük oğluyla iki kadeh içtikten sonra Çukurcuma'dan aşağı yürürken, köşe başındaki antikacıardan birinin önünde gördüm onu. Elimde, cebimde, okul çantamda, masamda, çekmecemde hep sakladığım laklağın eksik topu; bozuk para, gazoz kapağı ve eski kartpostalların yığılı olduğu tezgâhtaki büyük çanağın içinde duruyordu. Heyecanlanmıştım. Oracıkta kabaca hesap yaptım ve tam yirmi iki sene boyunca oyuncuğa ait iki parçanın birbirine dokunmadan, birbirinden mahrum, parçalanmış bir dünyaya savrulup kavuşamadıklarını anladım. Yirmi iki sene sonra, gülünç bir para karşılığında elimdeki sarı laklağın eksik topunu alıp Boğazkesen'den aşağı uçarcasına yürüdüm. Yağmur umurumda değildi. Huyum olmamasına rağmen, yanımdan geçen taksiyi durdurdum. Yağmurdan ıslandığımdan, taksici ağıladığımı anlayamamıştı. Sevinç gözyaşının ne olduğunu o gün anladım. Top

Beni mutlu eden tek şey vuslat hikâyeleriydi. Bu dünyada öksüz ve tek kalmış, zamanın içinde birbirinden uzak düşmüş, savrulmuş nesnelerin kavuşmasına ihtiyacım vardı...

avucumda kupkuru duruyordu. Onu yağmurdan, çamurdan, hayatın zulmetinden koruyacaktım. Sonsuza kadar bir daha yareninden, dostundan ayrılmayacaktı. O akşam, laklağın ipini yenileyip duvara asarken hissettiklerimi anlatırsam beni deli zannedebilirsin. Şu kadarını söyleyeyim ki, sabaha kadar yarattığım

mucizenin karşısında dikilip onu seyrettim. Ah, evet bir mucizeydi yaptığım. Parçalanmış benlikler sayemde birbirine kavuşmuştu. Bu dünyanın iki köşesine savrulmanın yarattığı acıyı dindirmiştim. Bütünlük, vuslat, aşk... Nasıl mutlu olduğumu anlatamam sana. Sonraki hafta yine Çukurcuma'ya gittim ve dolaşırken bir çocuk patiği buldum. Tek bir patik... İç yanında iki tane palmeti andıran motif bulunan pembe kırmızı patik, kalitesiz ve hayli örselenmiş orlon iplikte dokunmuştu. Kendi hikâyesini

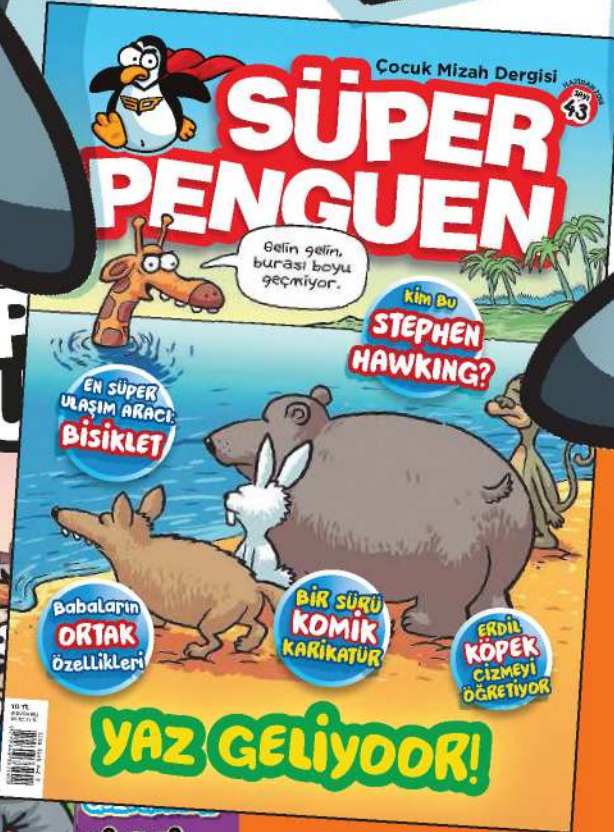
İLLÜSTRASYON: İSMAİL GÜZELSOY

fısıldayan nesnelerdendi. Genç yaşta anne olacak bir gelinin hevesi, acemiliği, ürkekliği, kaygıları ve fukaralığı vardı orada. Neden bir antikacının eski eşyaları yığıldığı köşeye düşmüştü? Öteki parça neredeydi? O tek patiği çok inceledim. Şirketin idaresini bütünüyle Yılmaz Bey'e devrettiğim doğrudu ama öyle ya da böyle iş yürüyordu işte. Büyük paralara ihtiyacım yoktu. Bu dünyada öksüz ve tek kalmış, zamanın içinde birbirinden uzak düşmüş, savrulmuş nesnelerin kavuşmasına ihtiyacım vardı. Bunu anlamıştım. Beni mutlu eden tek şey vuslat hikâyeleriydi. Patiğin tekini bulmam yaklaşık üç ay sürmüştü ama bu arada tam otuz sekiz tane de tek nesne bulmuştum. Tek eldivenler, çoraplar, ortadan kırılmış bir dürbün, tek küpeler, tekerleklerinden ikisi kayıp oyuncak arabalar, kapağından mahrum kalmış ahşap kalem kutuları, sayfalarından bazılarını kaybetmiş aile albümleri, tek ayakkabılar, ortadan yırtılmış banknotlar, kapağı başka bir yerde kalmış ilaç şişeleri, ciltlerinden ayrılmış çizgi roman fasikülleri,

yarısı kırılıp başka bir yere saklanmış taş plaklar, vagonlarından biri olmayan oyuncak trenler, sapsız tıraş makinesi, ucu başka bir dükkânda satılan dolmakalemler ve sayısız nesneler vardı dünyada. Her parçası başka bir yerde kalmış; bulunmayı, kavuşmayı, bütünleşmeyi bekleyen ne çok şey vardı hayatta. Kimsenin umurunda değildi onları bir araya getirmek, o bütünlüğün keyfini yaşamak... İnsan başka nasıl mutlu olabilirdi ki? Hayatın başka bir amacı olabilir miydi? Çevremdeki herkese bunu anlatmaya çalışıyordum. Coşkumu onlara açıyordum. Tutkumu, bütünleşmeye olan ihtirasımı onlarla paylaşmaya çalışıyordum. Arkamdan fısıldayanları, kıs kıs gülmeleri, alaycı dürtmeleri görmezden gelmeye çalışarak yıllarca çevremdekileri bilinçlendirmeye, yaşadığım hazzı ortak etmeye gayret ettim ama nafiye bir işti yaptığım. Artık yaşlılığın eşliğine geldiğimde, bu dünyada parçalanmış benlikleri bir araya getirme uğraşımında ne kadar yalnız olduğumu anladım ve birilerine dert anlatmaktan vazgeçtim. Meyhanede eski dostlardan birinin arada takılmalarına da aldırış etmedim. Yaptığım işe saygı gösteren yalnızca eskici ve antikacıları. Para kazandıkları için soru sormuyorlardı. Yalnızca "Senin klarnetin başı bu olabilir mi?" ya da "O revolverin topunu buldum dayı" diye heyecanla yanıma gelip benim bakışlarımı inceliyor, heyecanımı ölçerek isteyecekleri paranın miktarını tayin etmeye çalışıyorlardı. Evimde binlerce bütünleşmiş, kavuşmuş, vuslata ermiş nesne vardı. Nasıl bir saadet yaşadığımı anlatamam sana. Bir demet naylon gülün ucundan çıkıp Niğde'ye giden bir kamyonun aynasına takılıp kalmış goncayı oradan getirip yerine yerleştirmenin zevkini düşünsene. O telefonun ahizesini bulup üzerine yerleştirmenin keyfini sen değil, kimse anlayamaz. Yaşlılık ömrümün eşliğindeyken, bir gün Çukurcuma'da ziyaret ettiğim ve geçen yıllar içinde ahbap olduğum herkes bana senden söz etti. İlk seferde aldırmadım. Kim olduğunu ve beni neden görmek istediğini anlamamıştım ve umurumda değildi. Arada fırsatçı bir esnaf elinde tek yanı olan bir makasla ya da kerpeten gibi bir şeyle gelir beni arardı. Tutkumu bildiği için o nesneyi kendisi ikiye bölmüştür aslında. Birkaç hafta sonra da öbür yarısını getirip sağma sapan paralar isterdi. Senin adını duyduğumda onlardan biri zannettiğim için çok umursamadım. "Mutlaka beni bulsun" cümlesindeki büyüü de çözememiştım doğrusu. Unutkanlığım ver. Bir pazar sabahı, Çukurcuma'dan aşağı, Boğazkesen'e indiğimde, fırıncının önünde bana el ettiğin zaman anladım ama hatırlamazdan geldim seni. Yüzündeki heyecanlı gülümseme, yanaklarından süzülen yaşlar, bakışlarındaki ürkeklik senin kim olduğunu söylüyordu ama ben yine de görmek, anlamak istemedim. Yanıma gelip elimi tuttun ve "Ben..." dedin gözlerimin içine bakarak, "Eksik parçam... Liseden Pervin..." Sana sarıldığım zaman kendimi ve seni tanıdım. Nerelerdeydin Pervin? Kaç yıl geçti? Seni hâlâ seviyorum, biliyor musun? Evet, ben de hiç unutmadım. Bir gün seni bir yerde bulacağıma inandım hep. Lisenin önünden geçerken hep yüreğim sekti. Evet, tabii ki bekarım, ne sandın? Niye sordun ki? ☹

**SÜPER PENGUEN'İN
KAÇIRDIĞIN
SAYILARINA
ULAŞMAK İSTERSEN
superpenguen.shop**

YA DA BEŞ KIZINI DA NAMUSUYLA, ALIN TERİYLE YETİŞTİRİP ÜNİVERSİTEYE SOKAN ORHAN BEYİ Mİ?

YALNIZ, BENİM KIZLARDAN BİRİ İKİ YILLIK ÜNİVERSİTEYİ KAZANDI, O SAYILIYOR MU?

EVET SAYILIYOR! BEN SAYIYORUM! HAK ETTİĞİN ZAMİ ALSAN BELKİ O KIZIN DA DÖRT YILLIK BİR OKULA GİDECEKTİ!

NE ALAKASI VAR ŞİMDİ CEMAL BEY?!

STRES BEYEFENDİ STRES! O ÇOCUKLAR BU GEÇİM SIKINTISININ YAŞANDIĞI EVLERDE HAZIRLANIYORLAR O SINAVLARA... STRES BAŞARININ EN BÜYÜK AYAK BAĞIDIR...

STRES BAŞARININ EN BÜYÜK AYAK BAĞIDIR...

EVET, İLK SÖYLEDİĞİNİZDE DE DUYMUŞTUK...

ÖYLE Mİ? BİR DE KAFKA BULUYORSUNUZ YANI! O ZAMAN BUNU DA DUYUN!

BEN, BU İNSANLARIN EZİLMESİNE KATLANAMIYORUM, BİRİSİNİ ATACAKSANIZ BENİ ATIN İŞTEN!

CEMAL BEY'ÇİĞİM... SİZİ İŞTEN ÇIKARMAYI, EMİN OLUN, BİR KEZ BİLE DÜŞÜNMEDİK.

HAH! BİR DE BİRBİRİMİZE DÜŞÜRÜN BİZİ! BRAVO VALLA!

O ZAMAN BEN İSTİFA EDİYORUM! EN AZINDAN BİR KİŞİ AZ KOVARSINIZ. FEDA EDİYORUM KENDİMİ! ALIN, ŞİRKETİNİZİ SOKUN Bİ YERİNİZE! HADİ EYVALLAH!

CEMAL BEY, LÜTFEN!

BLAM!

...EVET, NE DİYORDUK, ŞİRKET OLARAK BAZI EKONOMİK ÖNLEMLER ALMAYA KARAR VERDİK. BU DOĞRULTUDA, BUNDAN BÖYLE, PERSONEL DOĞUM GÜNLERİNDE PASTA KESİP MEŞRUBAT SERVİSİ YAPAMAYACAĞIZ.

ERHAN BEY?

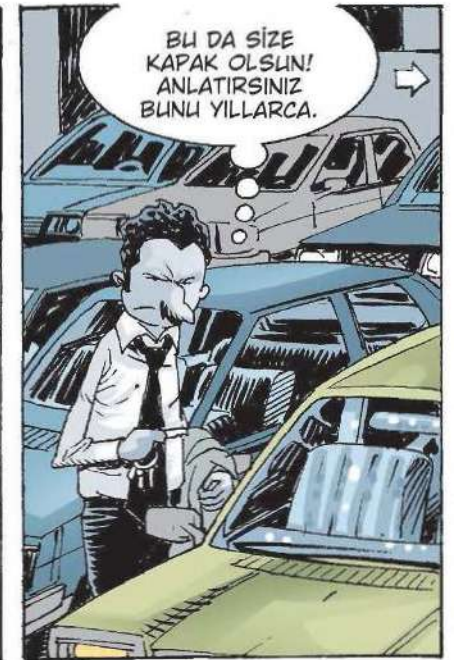
BUYRUN ZEYNEP HANIM...

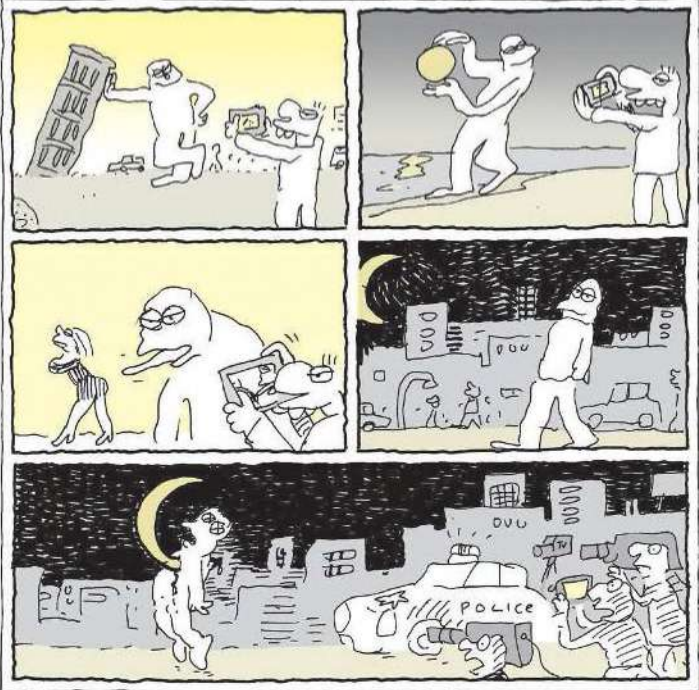
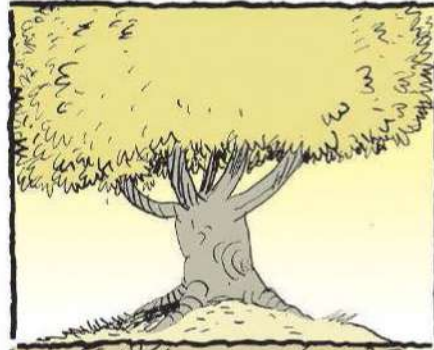
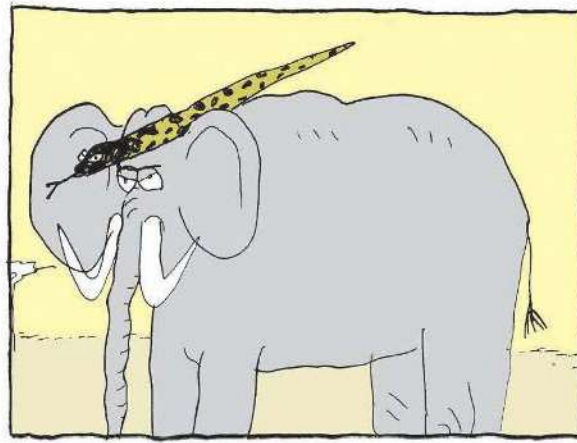
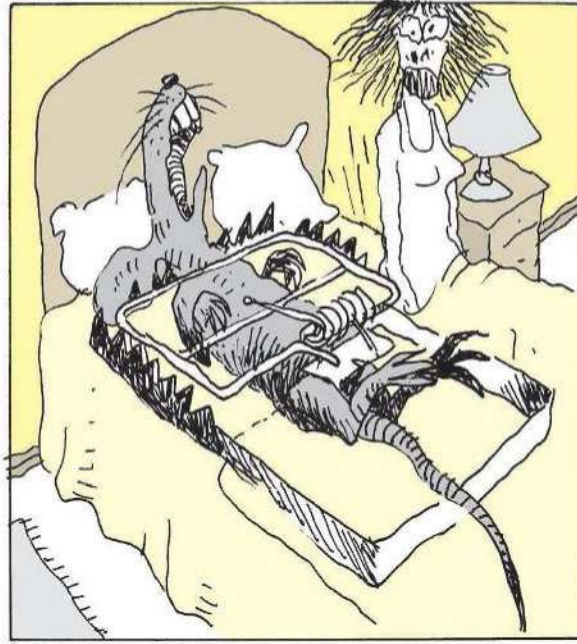
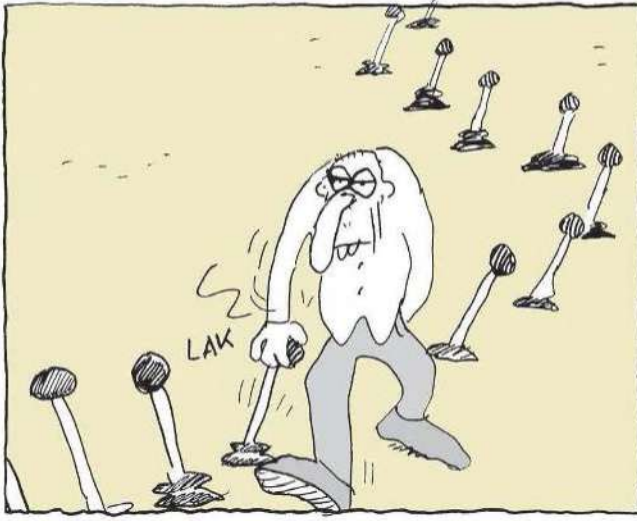
BUGÜN BENİM DOĞUM GÜNÜMDÜ. UYGULAMA BUGÜNDEN İTİBAREN Mİ BAŞLAYACAK?

VALLA BUGÜNDEN İTİBAREN DİYE KARAR ALMIŞTIK AMA CEMAL BEY İSTİFA ETTİĞİNE GÖRE BÜTÇEMİZDE BİR DELİK KAPANMIŞ OLUYOR. BEN DİYORDUM Kİ BU DURUMDA BU AYKI KUTLAMALARI DA YAPALIM... GELECEK AY BAŞLAYALIM YENİ UYGULAMAYA, NE DERSİNİZ?

BU DA SİZE KAPAK OLSUN! ANLATIRSINIZ BUNU YILLARCA.

serkan altunigne

BİR BAŞKOMSER NEVZAT MACERASI

KÖREBE

“Suriyeli çocuklardan biri...”

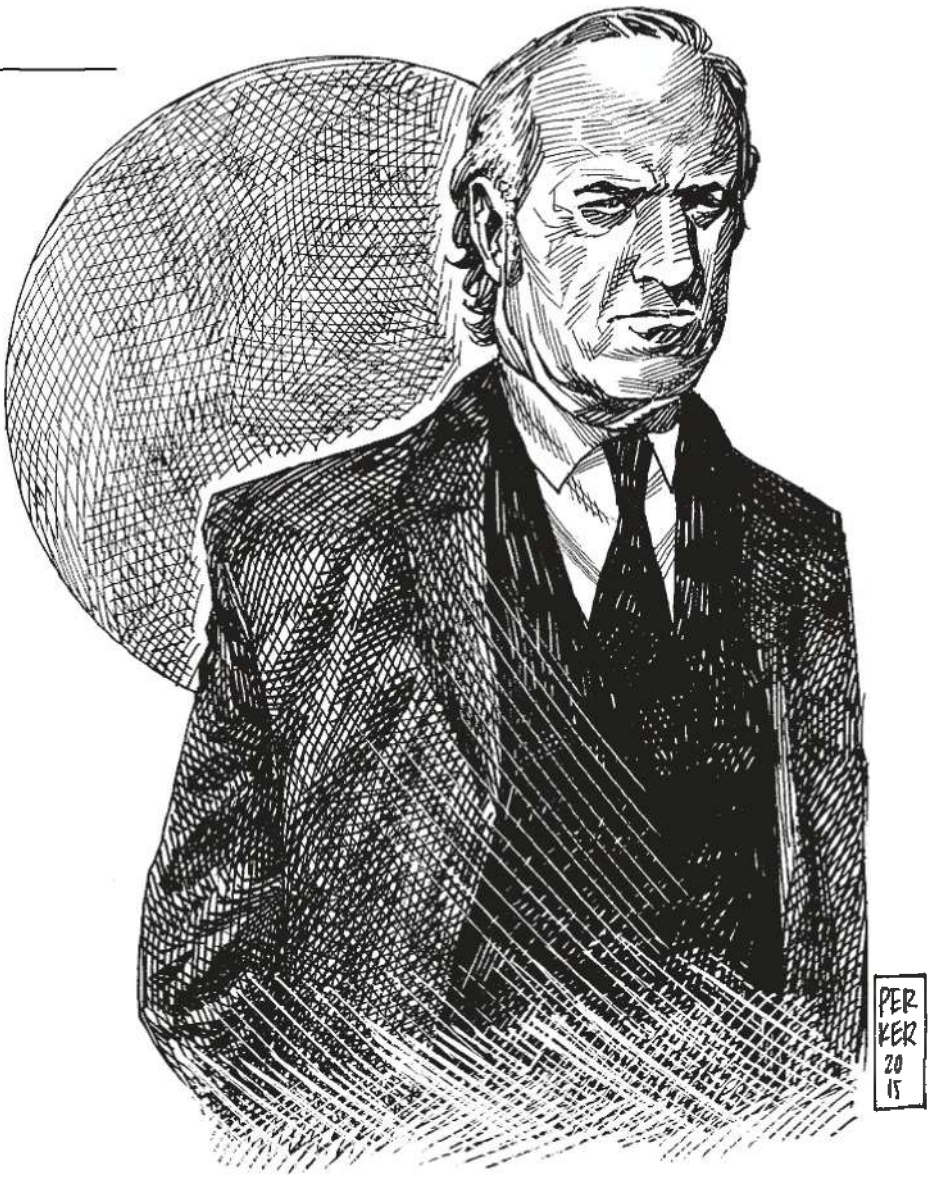
Akşam serinliği çökmüştü. Birkaç gündür ortalığı yakıp kavuran sıcaklık kaybolmuş, yaklaşmakta olan sonbaharı müjdeleyen tatlı bir esinti dolaşmaya başlamıştı ortalıkta. Aynı esinti, mutfakta pişen yemeklerin, mezelerin iştah açan kokularını taşıyordu meyhanenin girişindeki koridora. O anda çalındı kulağıma rahmetli Müzeyyen Abla'nın sesi. “Bir ihtimal daha var, o da ölmek mi dersin...” Hazin ama insanı derinden sarsan bir şarkı. Zaten ne zaman bu meyhaneye adımımı atsam, kederle karışık bir mutluluk büyürdü içimde. Neden birbirine zıt bu iki duyguyu aynı anda hissedirdim, bilmiyorum. Belki, dünyada onca kötülük varken hâlâ sevinç duyuyor olabilmenin mahcubiyetiydi bu. Öyle ya, daha birkaç saat önce bir çocuk tacizcisini toprağa vermiştik. Evet, hayatta hiç affetmeyeceğim suçlardan biriydi çocuklara cinsel saldırı ama Akif'in hikayesini öğrenince kafam karışmıştı. Çünkü önce onu taciz etmişlerdi, insan suretinde yetişkin bir canavar, onu acımasızca kullanmıştı. Ne devlet, ne toplum korumuştur Akif Akkan'ı. Devlet, toplum diyorum ya, hiçbir anlamı yok bu soğuk kelimelerin. Akif'i biz koruyamamıştık, evet, biz insanlar. O da bir noktada, ruhunu kaybetmiş, kendisine yapılanı başkalarına yapmaya başlamıştı. Yani insanlar değişse de saldırı, taciz ve tecavüz sürmüştü.

Akif'in hikayesi kafamı karıştırmıştı. Çocukken, insan suretinde yetişkin bir canavar, onu taciz etmişti. O da, ruhunu kaybetmiş, kendisine yapılanı başkalarına yapmaya başlamıştı...

Muhtemelen bir başka tecavüz kurbanı da çıkmış Akif'i öldürmüştü. Evet, kötülük öğrenilen bir davranıştı, hatta alışkanlık haline getirilen bir davranış. Ve ne yazık ki etrafımız kötülüklerle çevriliydi. O yüzden bu meyhaneye her adım attığımda kendimi, başka bir ülkeye, başka bir dünyaya gelmiş gibi hissediyordum. Biliyorum, bunun da hakikatle bir alakası yok, biliyorum sadece bir his ama olsun güzel. “Nevzat, Nevzat” diyen Evgenia'nın sesiyle dağıldı düşüncelerim. Başımı çevirince, onun su yeşili gözleriyle karşılaştım. “Deminden beri sesleniyorum duymuyorsun, ne bu dalgınlık Nevzat?” Yapmacık bir sitemle

kaldırdı kaşlarını. “Kimi düşünüyordun öyle derin derin?” Anında dağılmıştı kederim, adeta kendiliğinden gülümsedi dudaklarım. “Kim düşüneceğim Evgeniacım, elbette seni düşünüyordum.” İnanmamış gibi, yalandan somurttu. “Hadi canım, hadi, ayak üzeri gönlümü alıyorsun.” Yaklaşıp sevgiyle sarıldım. O baş döndüren lavanta kokusunu iliklerimde hissettim. “Yalan değil valla. Çok özledim seni...” Biz, yaşını başını almış iki aptal sevgili, böyle koklaşıp cılız bir ses duyuldu. “Evgiya, Evgiya...” Altı-yedi yaşlarında esmer bir kız çocuğu, Evgenia'nın elbisesinden tutmuş ha bire çekiştiriyordu... “Evgiya, Evgiya Teyze...” Kızı gören sevgilim, beni unuttu. “Ah Azez, ne oldu yavrum? Neden kalktın sofradan?” Ceylan karası gözlerinden mahcup bir parıltı geçti ama soruyu cevaplamaktan çekinmedi. “Su” dedi elini bardak haline getirerek. “Su yok...” Eğilip kocaman bir öpücük kondurdu Evgenia, esmer kızın yanağına. “Tamam canım, tamam güzelim, sen masaya git, hemen geliyor suyun...” Azez etekleri yerlere kadar inen sarı elbisesiyle rüzgarın önünde sürüklenen bir yaprak gibi bahçenin köşesine kurulan masaya doğru yürürken, “Suriyeli” diye açıkladı Evgenia. “Suriyeli çocuklardan biri... Her gün birkaç aileye yemek veriyorum. Zavallı insanlar, korkunç durumdalar. Azez'in durumu ise içler acısı. Anne-babası bir patlamada ölmüş. Amcasının yanında kalıyor. Tahmin edeceğin gibi amcanın da yardımı ihtiyacı var. Feriköy'de bir sığınma evinde kalıyorlar. Karısı ve üç çocuğuyla birlikte hayata tutunmaya çalışıyor...” Derinden bir iç geçirdi. “Dur, onlara su götürüyem de geliyorum.” Birkaç adım attı. “Hay Allah, sen de ayakta kaldın, her zamanki masayı hazırlattım, oraya geçsene...” “Tamam, tamam Evgenia, beni dert etme, sen

işine bak.” Köşedeki akasya ağacının altına kurulmuş masamıza yürürken, bahçedeki Suriyeli göçmenlere baktım. On beş kişiydiler, kadınların yüzlerinde mahzun bir ifade vardı, erkeklerinkinde eziklik; çocuklar ise çekingenliklerinden kurtulmuş, inadına gülüşüp oynuyorlardı. Az önce yanımıza gelen Azez adındaki rüzgar saçlı kıza takıldı gözlerim. Heyecanla bir şeyler anlatıyordu, kendisi gibi esmer bir oğlana. Aysun'umu hatırladım, bu yaşlarda o da böyleydi, cıvıl cıvıl konuşurdu. Durmadan soru sorardı, daha cevabını almadan bir başkasına geçerdi. O anda gördüm Evgenia'yı, elindeki kocaman sürahiyi masaya koydu. Evgenia'yı gören kadınlar ve erkekler ayağa kalkacak olmuşlar, bizimki eliyle işaret ederek hepsini oturtmuştu. Sadece erkeklerin en yaşlı olanı ayakta kalmıştı; bir şeyler anlatıyordu, sanırım teşekkür ediyordu. Çünkü Evgenia'nın yanaklarını al basmıştı. Benim mütevazı sevgilim ne zaman biri onu övecek olsa utançtan yerine dibine geçerdi. Ama konuşma uzayınca, başka bir muhabbet döndüğünü anladım, zaten Evgenia da adamı dinledikten sonra, benim oturduğum masayı göstermişti. Adam da dönüp ilgiyle bana bakmaya başlayınca polisi alakadar eden bir mesele olduğunu düşündüm. Nitekim yanılmıştım, Evgenia, ince, uzun boylu adamı da yanına alarak masama geldi. “Nevzatçım, kusura bakma, seni rahatsız ediyorum ama, ben işin içinden çıkamadım, belki sen yardım edebilirsin.” Bir adım geride terbiyeli bir tavırla dikilen adamı gösterdi. “Bu beyin adı Cabir, az önce yanımıza gelen güzel kızın amcası... Önemli bir sorunu var, ben ne

diyeceğimi bilemedim, belki sen yardım edebilirsin."

Ayağa kalkarak, adama karşımdaki iskemleyi gösterdim.

"Buyrun, buyrun Cabir Bey, şöyle oturun."

"Rahatsız etmeseydim" diyecek oldu bozuk bir Türkçe ile.

"Böyle ayakta anlatsam."

"Lütfen oturun..."

Samimi olduğumu anlayınca, daha fazla direnmeden yerleşti iskemleye. Evgenia da yanımdan ayrılmamış, masadaki boş iskemlelerden birine çöküvermişti.

"Evet, Cabir Bey sizi dinliyorum... Nedir mesele?"

"Biz göçmeniz, Suriye'den geldik... Benim küçük kardeş Edhem, Lazkiye'de öldü. Bir bomba patladı pazarda... O ve karısı parçalandı... Onların çocukları Azez ve Fahhar bize kaldı. Onları da yanımıza alarak Türkiye'ye geldik. İlk günler durumumuz zordu. Dilencilik bile yaptık. Şükür şimdi daha iyiyiz. Evgenia Hanım'a sonsuz şükran borcumuz var. Bize hep iyi davrandı, hep yemek verdi..."

"Beni boş verin" diye kibarca uyardı Evgenia. "Siz derdinizi anlatın."

Cabir'in iri, toprak rengi gözleri nemlendi.

"Derdimiz hakikaten büyük, biz çocuğumuzu kaybettik. Yedi gündür haber alamıyoruz ondan..."

"Adı ne çocuğunuzun?"

"Esasında kardeşimin çocuğu" diye açıkladı. "Fahhar, yani Azez'in abisi, daha on iki yaşında... Çok akıllı çocuktur. Çok da sevimli. Şişli'de bir pastanede iş bulmuştu. Bir aydır orada çalışıyordu. Ama beş gün önce gitti ve akşam gelmedi. Gece pastaneye gittim, kapalıydı. Ertesi sabah yeniden gittim, patronuna durumu anlattım. Adam çok şaşırıldı. Çünkü Fahhar o sabah, ben hastayım diyerek izin almış, erkenden eve gideceğini söylemiş. Bunun üzerine polis karakoluna gittim. Beni dindiler, ifademi aldılar, 'Bir gelişme olursa seni ararız' dediler. Ama bir gün geçti aramadılar, iki gün geçti aramadılar, ben yine karakola gittim. Dosyalara baktılar, 'Merak etme, biz araştırıyoruz' dediler lakin hiçbir netice çıkmadı. Ne yapacağımızı bilemiyoruz. İnsanlarla konuşmaya çalışıyoruz, yalan söyledığımızı, kendimizi acındırarak, onlardan para koparmaya çalıştığımızı zannediyorlar. Halbuki biz çocuğumuzun derdindeyiz."

Usluca başımı salladım.

"Anlıyorum, anlıyorum. Peki, Fahhar'ın arkadaşlarıyla konuştunuz mu? Belki İstanbul dışına çıkmıştır. Ne bileyim, Yunanistan'a filan kaçmış olmasın?"

Avurtları çıkmış, uzun yüzünde çaresiz bir ifade belirdi.

"Yok, Fahhar öyle bir iş yapmaz. Kaçacak olsa Azez'i de yanına alırdı. Kardeşini çok sever, onu tek başına bırakmaz. Çok merak ediyoruz, amirim. Allah rızası için bize yardım edin."

Adamcağız gözyaşlarına boğulmuştu.

"Tamam Cabir Bey, tamam, elimden geleni yapacağım. Yarın ilk iş yeğeninizi araştıracağım."

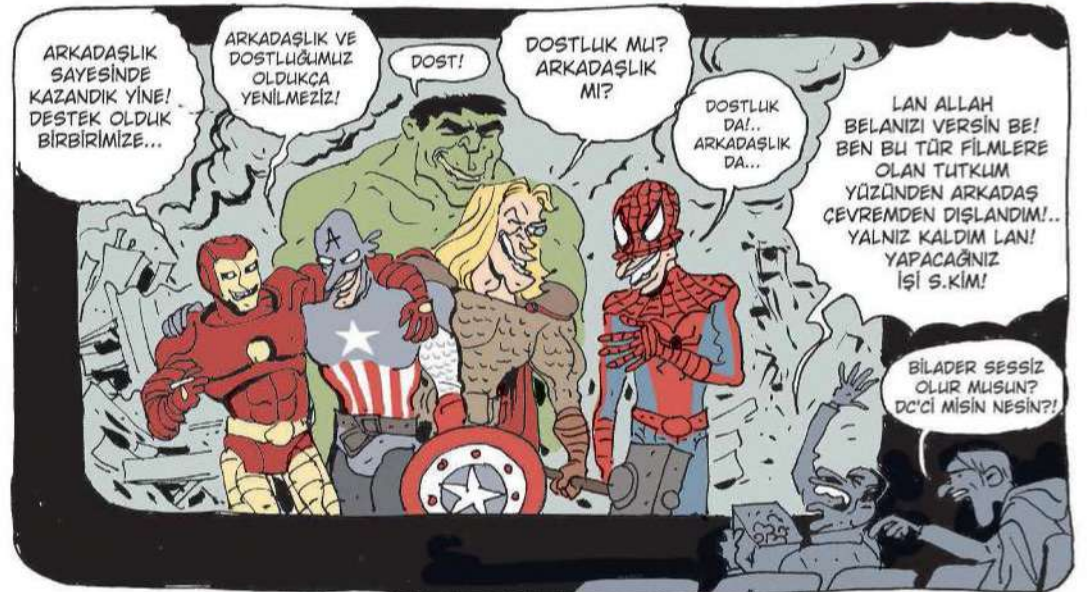
Cabir teşekkürler ederek, ailesinin bulunduğu masaya dönerken, "O çocuğu bulmalısın" dedi Evgenia. Yeşil gözleri nemlenmişti ama sesi öfke doluydu. "Evet, Nevzatçım Azez'in kardeşini mutlaka bulmalısın. Yazık bu insanlara, telef olup gidiyorlar buralarda. Biz yardım etmezsek, kimse yardım etmez."

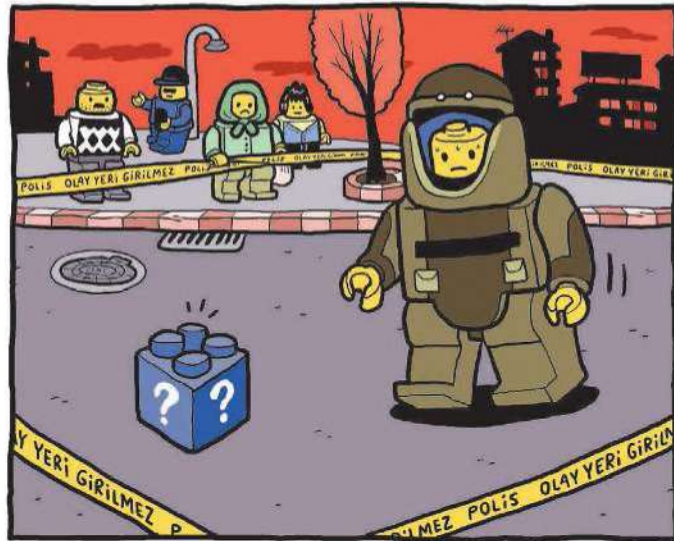
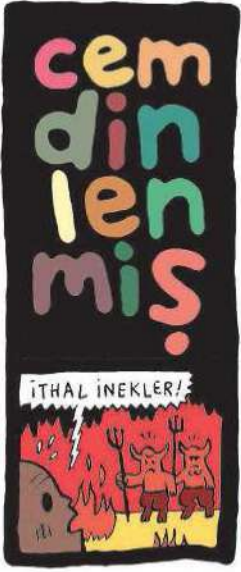
Zor olacaktı çünkü Suriyeli çocukların başına gelenleri biliyordum ama kararlılıkla mırıldandım.

"Merak etme Evgenia, o çocuğu bulacağım. Hâlâ hayatta mıdır bilmiyorum ama sana söz, ölü ya da diri Fahhar'ı mutlaka bulacağım."

DEVAM EDECEK...

REWHAT

LOOM

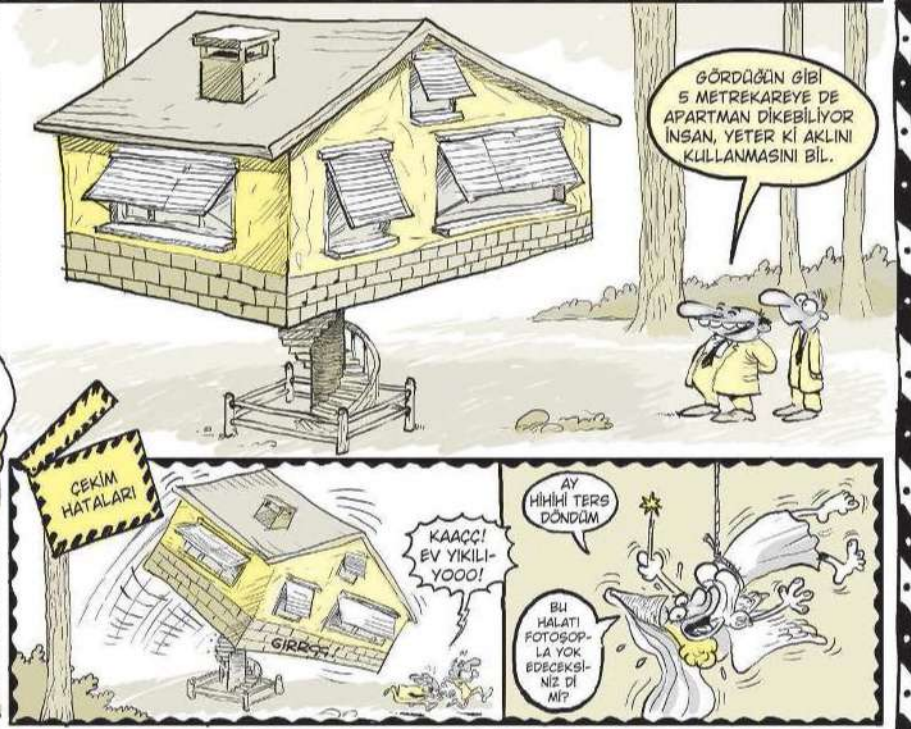
Bahadır Baruter

Fatih Solmaz

BZAK

LÖMBALAK

ROBOTLAR DÜNYAYI KAOSA SÜRÜKLEYİP
İNSANLIĞIN SONUNU GETİRECEKTİ...

VE BUNA OTOMATİK DÜZELTMEYLE
SEVGİLİLERDEN BAŞLADILAR.

Bİ PAZAR DA DEĞİŞİK
BİŞİY YAPALIM DİYE BABANA
SİTEM ETTİNİZ

ŞİMDİ SİZİ KOVBOY
FİLMİ İZLEMeye TRT
STÜDYOLARINA GÖTÜRÜYOR

PARDON, ALNINIZDAKİ
DÖVMEYİ GÖRDÜM DE
MÜZİKLE İLGİLENİYOSUNUZ
SANIRIM

İNSANLARA İSTEDİKLERİNİ
VERMEKTEN SIKILMIŞA BENZİYOSUN

SERKAN ALTUNİĞNE

SEVDİĞİM ŞEYLER: Uydurukçuluk

Çocukken ilerde ne olmak istersin diye sorduklarında doktor, mühendis diye sığtığımı daha önce yazmıştım. Hah işte uydurukçuluğa giriş günlerim de o zamanlara rast gelir. Yanlış anlama, yalancılıktan bahsetmiyorum. Uydurukçuluk başka bir şey. Beyaz yalan denen sikkoluk gibi bir şey ama tam değil, daha güzeli. Bir örnekle açıklayayım; mesela yolda motorsikletiyle (Motorbisiklet? Motosiklet? Neyse ya anladın işte. İki tekerli, motorlu, kara aracı) giderken düşen birini gördüm diyelim. Geldim sana anlatmaya... "Abi adam yolda gidiyordu motorla, çat diye düştü! Ahahaha" diye anlatsam (Düşene gülerim. Ölmüyorsa tabii. Ölene gülmem) "Ee?" der, kendi işine devam eder, benimle hiç ilgilenmezsin. Ama "Abi motorla gidiyordu adam. Önüne inek çıktı. İneğe çarpmamak için manevra yaparken inek panik oldu koşmaya başladı motorun üstünden atladı. Atlarken de arka patisi (Toynak?) herifin kafaya çarpınca herif yere yabıştı! Ahahaha ne saçma lan!" desem "Hassiktir lan, ne acayip?" der ilgiyle beni dinlemeye devam edersin. Sana üç-beş böyle hikaye anlatsam benimle hep görüşmek istersin, sağda solda arkadaşlarına denk geldiğimizde "Olm bu adamda bir hikayeler var öff, yarılırsın!" diye beni översin. Hastasım olursun benim!

Taksiye bindiğim zaman, yol da uzunsa, herkes gibi, bir noktada taksiciyle muhabbete başlıyorum. Trafikten başlıyor genelde muhabbet. Öndeki bi araba saçma bir hareket yapıyor. Taksici herife sövüyor. Ben de sövmeye başlıyorum haliyle. Sonra politika konularına giriliyor, bazen maç konusu açılıyor falan... Neyse, geçtiğimiz senelerde ben bu rutin muhabbetlerden sıkılmaya başladım, dedim biraz renk katayım muhabbetlere. Ne zaman trafik mevzuğu açılrsa ben Avrupa'da böyle değil, orada çok acayip filan diye Avrupa övmeye başladım. Ama o sıralarda henüz hiç yurt dışına çıkmışlığım da yoktu. Götümden atıyorum senin anlayacağın. Sonra da yalanımı (uydurduğumu diyeyim) daha da sağlamlaştırmak için "Ben Almancıyım aslında abi!" diye muhabbeti sürdürüyordum. İşte München doğumluymuşum, üniversiteden sonra vatan hasretiyle dönmüşüm falan diye devam ediyordum. Taksici abiler de benim sığtıklarımı "Vay anasını! Tabii medeniyet!" falan diye onaylıyorlardı. Yaklaşık iki yıl bu hikayeyle yolculuk ettim. "Neden?" diye soracak olursan bir nedeni yok. Çok zorlarsam "E abi sürekli kendi içimizden örneklerle bir yere kadar, biraz medeni dünyadan referans vermek gerekiyordu" diyerek kendimi kandırabilirim ama gerçekten bir nedeni yoktu maksat muhabbet olsun. Hiç Almanca bilen taksiciye denk gelmedim şansa. Gelsem ne yapacağımı inan hiç düşünmedim.

Aslına bakarsan uydurukçuluk bugün mesleğim oldu lan. Ne acayip. Yaptığımız karikatürler falan tamamen uydurma üzerine. Film falan yazıyorum. Full sallama. Atıyoruz olm o filmleri yazarken. Çocukken büyüyünce ne olacaksın dediklerinde "Uydurukçu" desem misafirler güler, babam ve annem "Boku yedik!" edasında saçma mimiklerle "Ehe ehe keranacı!" diyerek sırtırlardı. Al işte! Şimdi eş dostla konuştuğunuzda "Bizim oğlan ülkenin en çok satan dergilerinden birinde karikatür çiziyor, film yazıyor yahu! Ahahaha Film diyorum bak! Sinema filmi, boru değil!" diye hava basmayı biliyorsunuz! Uydurukçuyum lan bildiğin! Akıllı olun! Bu vesileyle bu hafta senaryosunu tamamen kendimin uydurduğu 'Yok Artık' filmi vizyona giriyor onu da söyleyeyim. Sağda solda bizim pederden duyacağına benden duy. Belki bu yazıdan da bir parça bi şeyler vardır filmde, gidersen görürsün. Gitmezsen gel bana, ben sana anlatırım. (Uydururum) ☺

ÖZER AYDOĞAN

ORTAM
En telmaşa adam

YALNIZ
DEĞİLİNİZ!

KOLTUK KAVGASI

Sönmez Karakurt

ORTAM SÖĞÜTLÜĞEŞME'DEN MECİDİYEKÖY, ORADAN DA İZMİR'Lİ'YE GEÇMEK ÜZERE METROBUSE BİNMEŞTİR. İLK BINDIĞI YEŞİL CİARRO MARKA OTOBÜSTE GÖNLÜNE GÖRE YER BULAMAMIŞ, HEMEN İNİP ARDINDAN GELEN UZUN MERSO OTOBÜSTE AMELİNE ERMİŞTİR.

İZMİR'LİNİN EVİNE KADARKİ SÜREÇLERİ ANLATMIYORUM BAKIN... GELİR GELMEZ KREATİF DİREKTÖR TİTRİYLE, GE-TİRDİĞİ DERGİLERİ GÖSTERİR OLTAN'A...

NE LAN BU?.. BEN BUNLARI GÖTÜMLE YAPARIM... HEM DE COLORS KALİTESİNDE... YOK AABI İŞTE, HERİFLERDE YOOK...

BU ALEMİN BİR NUMARALI KURALIDIR. HİÇBİ FOKU BEĞENMEMEK. İZMİR'Lİ BU TELMAŞA SEKTÖR DERGİLERİNİ YERDEN YERE VURMAKTADIR...

Bi KERE LOGODA SİĞMİŞLAR. BÖYLE LOGO MU OLUR LAN?..

ORTAM BİR KEZ DAHA OLTAN'A BEL BAĞLAR;

MORUK YAA, GELSENE ŞU PROG-RAMLARI, FOTOŞOP'U FELAN AĞ GÖSTERSENE... YARIN GÖT EDEYİM ŞUNLARI...

MORUK, VAR MI ÖYLE BELEŞE PROGRAM ÖĞRENMEK?.. BİZ ÖĞRENENE KADAR NE PARA DÖKTÜK BİLİYON MU?.. SANA 400 KAADAA ÖĞRETİRİM. BUGÜN GİT "BİLGE ADAM" A 3 BİN LİRANI ALIRLAR, BENİM GİBİ DE ÖĞRE-TEMEZLER...

SEN YİNE Bİ DÜŞÜN MORUK... BELEŞ İŞTEN HAYIR GELMEZ...

BIRAK YAA. SAYENİZDE 2500 LİRA KREDİ KARTI BORCUMUZ VAR, DAHA ONU ÖDEYEMEDİK.

SEN NE DİYON...

VEE KENDİYLE BAŞBAŞA KALAN BÜNYE AJANSTAKİ O İYİ KIZI; GEYSU'YU KENDİNE NASI AŞIK EDEBİLECEĞİNE DAİR DÂLTARAKÇA Bİ FANTEZİ SENARYOSUNUN ALT-YAPISINI OYA GİBİ İŞLEMETE BAŞLAR. BE'Nİ BİR KEZ DAHA BU DÜNYANIN EN BOŞ EDİMİNE MESAI HARCA-MAKTADIR...

TİPİYLE OYNAMADAN, MEVCUT FİZİKLE NASI TÜM KIZLARI KENDİNE AŞIK EDER?.. Bİ KERE O TOĞAN İBNESİYLE FİZİK OLARAK ASLA SİDİK YARIŞTIRAMAZ. ÖYLE Bİ KİMLİK ÖRMELİ Kİ KENDİNE, SKIP ATMALI TOĞAN'İ... Bİ KERE EN BAŞTA TÜRK OLMAMALI... SÖYLE TİPİNİN EN YAKIN OLDUĞU HAVALI Bİ MİLLETTEN ASILI-LI... İSPANYOL, EVET İSPANYOL ASILI OLMALI. EVET, ASIL İSMİ, ASIL İSMİ DE SÖYLE HAVALI Bİ İSİM; MİSAL "RICARDO ALVAREZ" OLSA. EVET, TOĞAN İSMİNİ EZE BİLECEK Bİ İSİM...

E PEKİ NE İŞİ VAR RICARDO ALVAREZ'İN TÜRKİYE'DE?.. BU SEFİLLİĞE NASI Bİ KULP BULMALI?.. EVET EVET; BABASI İSPANYA İSTİHBARATINCA ARANAN Bİ DEVRİMCİ OLSA VE ONLAR DA BURADA İSİM DEĞİŞTİRMİŞ, KAÇAK DURUMUNDA OLSALAR. MESELA Bİ GÜN AJANSA SÖYLE Bİ TELE-FON GELSE...

TEŞAĞİ KARIŞTIRDIKÇA İLHAM ALIYO...

21

İZMİRLİ'NİN EVİ... ORTAM GEÇENİN BİR VAKTİ BOŞ HAYALLERİNDEN SİYRİLİR VE DERGİ TASARIM PROGRAMLARINI GÖZMEK ÜZERE MAC'IN BAŞINA GEÇERDİRUR..

İZMİR'LİNİN BİREBİR TASARIM TIRTIKLADIĞI
YABANCI GALTE DERGİLER. AMMA Bİ
TÜRLÜ BUNLAR GİBİ OL-
MUYO, TELMASA
OLUYO KENDİ
YAPTIKLARI.
TÜRKÇE KA-
REKTER, FONT
LARDAN MIDIR
NEDİR GÖRMİYÖ.

→BU VALİTTE PORNOYA TAKILMAYAN
GAYRİ İLK KEZ BİLGİSAYAR BAŞINA
OTURUŞU... BU YÜZDEN O-
TURUŞU HER AN ENSE-
LENECEK MİŞ TEDİR-
GİNLİĞİNDE RA-
HATSIZ...

PROGRAM ÖĞREN-
ME KILAVUZU. DAHA
EN BAŞTA "İMLEG"
DİYE BAŞLIYORDA-
MIN SEVKİNİ KIRIYO.
İMLEG NE LA?..

AMMA ÖRYAM DİRETMEKTEDİR; EEE, ÖĞRENMEK İSTEYENE BAHANE SÖKMEZ. AĞILIR KAPILAR AR DINA KADAR; İNTERNETTEN DEBİLER İNDİRİR. ÖĞRENMEYİ BAŞARMA HAZZIDIR BU...

HEYT BE... VALLAA GÖZDÜM
OLAYI, HOBBAA İTE
PAGE SETUP...
HO HO HO HO...
KODUM MULL...

→ HEMEN SİMAR-
MIS, GTÜ
KALKMIS.

YANLIŞ VE İĞRETE; OLURSUZ MUSEB-
BİP OLUĞU TATLI Bİ ŞİKT AĞRISIYLA
MOLA VERİR-
GÖK GALİSTİ
YA HEHEN
SKİ KARINCA-
LANIMAA BAŞ-
LADI! KAREİ
PENCERELER-
DE NANAHEM
Bİ POZİSYON
ARAMAYLA...

→ DERİNDEN Bİ YERLER-
DEN MATKAP SESİ GELİYÖ

İNSANI ÇALIŞMaktan ÇAYDIRMAK
İÇİN TÜM SEVİT SEFERBERDİR.
LA YATSIYLA ARTIK KODUKLARIMI...

AGMIS TV'NİN SESİ-
Nİ, O SOYSUZ PİZİYİ
SOKAĞA DİNLETİYDÜ.

ТОНАА

→ BEN OLSAM "MAKİNE
OPERATÖRÜ"YÜM" DERİM.

→ GÖPÜNÜ
TOPLUYOR, KALKIN
LA ANA KODUKLA -
RIM "NİDALI MƏSRU
HOYRATLIK.

IMMINI VRADNI
S'KTEGIMINI EVLADNIN
O KAHPE SESLI ALAR-
MI TETIKLENAME
YINE, HALA
SUSUZANMIO.

GECEYARISI HASRETLİK
GİDEREN SEMTİN
GIYAN TAKIMI. SES-
LERİNDEN, YAPILIS-

T. LARINDAN
 BELA
 MNA YAYI-
 GOYIM. 1400

EUUVV
VUUVV
EUUVV

Y MALINA
OLMASIN...

↓
GÖP
KAMYONU
ARDINDA
MAHSUR; BAH-
TINA LANET EDİYÖ...

ADETA CEHENNEMDE NASIL KAHROLACAĞINI HAYKIRAN, AÇ SONRA KIYAMETİN BORUSU GİLECEK SANDIRAN MUATZAM DESİBEL EZANLA SABAHILAMA ESİĞİNİ AŞTIĞINI ANLAR. → DAHA YENİ SİZMİS CİHAN

ENTEL ALEMİNİ VE TÜM YABANCI KONSOLOSLARI EFRA-
LARINI NAMAZA BUYUR EDİYOR.

UĞURSUZ
MARTİVE
KARGA
SESLERİ
BİDE...

→ CIHANGIR TERAS KATI...
OH, PARTI YAPAK
HEMEN

HİÇ ARANAN
Bİ DİSİ YOK!..

9 TV
KARŞISINDA
SABAH
EDEN, GECE
BOYU SANA YA-
RENLIK E TİMİŞ
İYKÜ HARAM TIP.

→ SABAHIN KÖRÜ
İFE GİDECEK TİP
O BASMANIN DA
KİM BASSIN DU
MANI CİCERİYE
GÜRÜMÜS DÖĞRÜ
ORTULU PERDELER
NİRSÇİLARININ HAS
ETİE BİAKESİNİ BEL
NİĞİ KAŞVETLİ YAŞLI
EVLİ

SEYDANIN, "YETER
ÇALIŞTIN, ŞÖÖYLE
SÖLEN GİBİ Bİ
ÇAKIYA NE DERSİN;
HAZİR İNTERNET DE
ELİNİN ALTINDA,
HADI BLONDY DİYA-
RINA, HAKKIN BU
SENİN "ASİLTİ LARI-
NA BOYUN EĞMEDEN,
BÜTÜYÜ BOZMADAN
TOPARLANIR
GİKAR..."

TRUCK

→ FÖTRÜ DE, İZMİR-
Lİ'NİN KİTAPLARINI
DA KAPIP HİÇ UYU-
MADAN AŞANSA
DOĞRU İLERLER.

ATANSA GAYCI KADINDAN SONRA İLK D GELİR.
DÜNDE GELDİM YAA...BURDA İSE BAŞLADIM
DİYORUM YAA. YENİ KREATİF DİREKTÖRÜM
BEN, KALBİNİ KIRARIM BAK YERİNİ Bİ.

AYRIMCILIK
GENLERİNDE

BANA BİŞEY SÖYLEN-
MEDİ. HANI KAR-
TIN?..

BI TON YETİŞTİRİLECEK İŞ VAR SEN
HÂLÂ NE DİYON... NASI YAA, AĞ SA-
HİN'E SOR, HAYYRET BİEİ YAA...

SAHİN BEY KIZMA-
SIN SANDELYEYE...

SEN İŞİNE
BAK... S

SAHİN'İN
ODASINDA
FAZLA SAN-
DALYETİ
ALIP YERİNE
KIRIK SAN-
DALYETİ
KOMUŞ.
AFERİM...

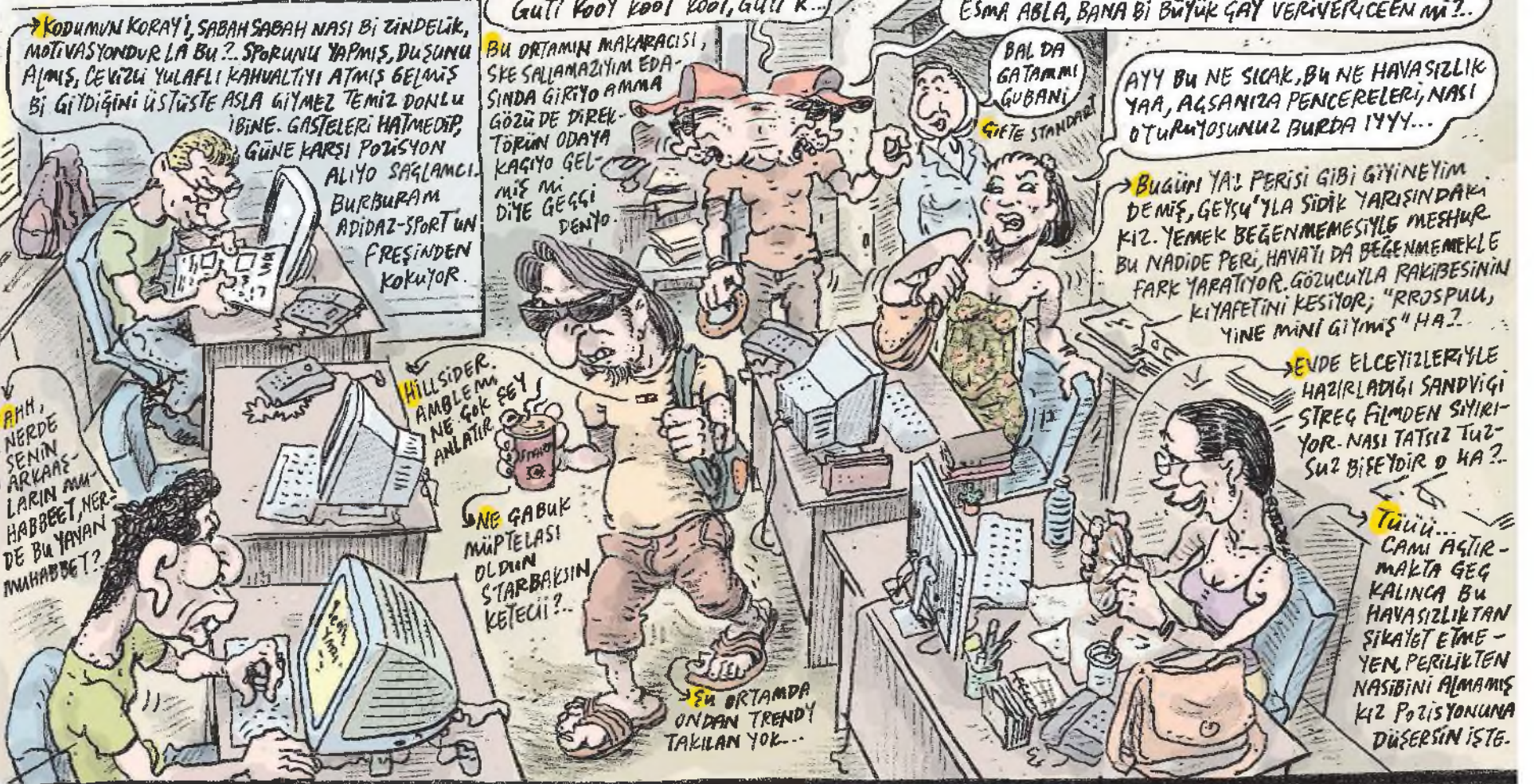
ELEMAN SABAHIN KÖRÜ AJANSI GELMİŞ; AÇIMLA BİLGİSAYARI, PROGRAM-
LARI SÖKMEYE ÇALIŞMAKTADIR. HAZIR KİMSE DE YOKKEN ŞAHİN'İN
ODASINDAKİ MÜSAFİR SANDALYESİNİ ALARAKTAN ATANSTA
KENDİNE Bİ GÖTLÜK YER KAPMA OPERASYONU YAPMIŞTIR.

ORTAM GALIŞIKÇA PROGRAM ALEMİNİN SIFRELERİNİ
GÖZMEKTE VE GÖZDÜKÇE SEVKLENMEKTEDİR. TAA Kİ
BİKAÇ SAAT SONRA GEYSU GELİNCETE KADAR.

GAÇIK KAŞLARLA EKRANA BAKIP SANKİ
GALIŞMAYI KAPTIYMIŞ HESABI TAKILSA DA
TUM KONSANTRASYON GEYSU'YA KAYMIŞ-
TIR. VE SONUNDA BELİNE PARMAK ATIL-
MIŞ GİBİ O SORMA GELİR.

ORTAM Bİ İŞYERİNİN O TATSIZ, YABANCISI OLDUĞU MUHABBETLERLE BEZELİ SABAH SEREMONİLERİNE ŞAHİT OLMAKTA, "ULAN BEN DE Bİ GÜN DÜHUL EDEBİLECEK MİYİM
BU DÂLYARAK MUHABBETE "DİYE İÇİNDEN GEGİRMİŞTİR. HARBİDEN DE YABANCİ BİRİ İÇİN NE TATSIZDIR BÖYLE Bİ AMBIANS; "İŞYERİNDE SABAH AMBIANSI..."

ADETA SIRTILANIN İŞYEREREK İŞARETLEDİĞİ MİNTİKASINDA YABANCİ
Bİ KOKU ALMIŞÇASINA KILLANAN OKTAY MAKAMINDA ORTAM'I
GÖRÜNCE FECİT UYUZ OLUR...

GÜNEŞ GÖZLÜĞÜNÜ ÇIKARIMAMAKTA DİRE-
NEN OKTAY, SABAHIN GETİRDİĞİ O KALIN
SES TİNİSİ TONUNDA İSRARLIDIR.

KİM DEDİ AABI SANA; DERGİNİN LOGOSU
BELLİ, ŞEKLİ BELLİ... SANAMI KALMIŞ,
NE GEREĞİ VAR İCAT ÇIKARIYON?..

KENDİ KENDİME DENEME YAPI-
YOM YAA, YASAK MI,
NE ZARARI VAR?..

SKTİRET ŞİMDİ BU BOŞ İŞLERİ, SEN ÖNCE
FİLM ÇIKIŞINA NASI PDF YOLLANIR, ONU
ÖĞREN... ŞİMDİ MAKAMI-
MI RİCAA EDİYİM...

YA HEP YA HİÇ ORTAM!

DERT-
LEŞMEK

Neye benziyor
biliyor musun;

salatadaki pusucu limon çekirdeği. Sakin sakın yerken, tam bütün lezzetler damağına oturmuşken birden patlayıveriyor damağında acı ve kekremesi lezzet. Bitiriyor tüm o koca yemek ve hatta yanında demlediğin tek duble rakının keyfini. Yutsan bile, arka planda ben buradayım ve tadını kaçırmaya devam edeceğim, diyor. Ah keşke bu kadar masum olsa ama... Senin ağzının tadını bozan minicik limon çekirdeği, bu coğrafyadaki bir başkasının ağzında 5.56 mermi çekirdeği deliği.

Sevginin bittiği, aşkın çoktan tükendiği insanla evli kalmak bazen. Cesaretin yoktur bitmeye ve bitirmeye. Derin bir yalnızlık, alışkanlık öte yandan, bir de onca zaman geçmiş bir arada. Al baştan bir daha bu saatten sonra nasıl olacak ki? Kaderine razı, hayatına küs en azından canın içinde olduğu için şükredip doldurursun içtimanı kendince. Sen beklersin iyi kötü hayatı ama bu coğrafyadaki kiminin şükredebilecek bir hayatı bile yok ki. Onlarınki sadece yaşantı.

Motosiklet kullanmak ile aynı. En zor ulaşılan yere bir anda varabilirsin. O kadar tıkanır ki trafik ve fakat sen bile çakılır kalırsın çaresizce. Sinsiliğinden önüne bilerek direksiyon kıran da olur, aynasındaki surat ifadesinden bile anlarsın öylesine sinek göz olmuştundur 360 derece. Ama hız, zaman, mesafe izin vermez, gözlerinin önünden akıp geçer çarpışmadan önce bir sürü şey. Çarpışmadan sonra güzergâhın harbiden değişir. Gitmek istediğin yer çok uzakta gözlerini çok başka bir yerde açmışsın ya da son kez kapatmışsın. Ama bu coğrafyadaki kara yollarında sadece trafik kazasından ölünmez, havaya da uçuverirsin belki.

Sıra beklerken önüne kaynak yapanları görürsün,

onlarla birlikte zaten hep. Bilir o, sırtlandır, gideceği yere en çabuk ve kısa yoldan nasıl gidilir, iş nasıl bitirilir, bir halk nasıl söğüşlenir. Uyardığında efelenir, karşıdaki suratın ortalık yerine kafayı gömmemek için çeneni sıkıştırdığını o ana benzer. Sabır hep yanlış anlaşılır, tıpkı iyilik ve kibarlığın eziklik addedildiği gibi. Ama bu coğrafyada o uyanıklara gününü göstermez isen; senden o 400'ü alana kadar nice 400'er hayatın önüne kaynak yapacaklar inan.

Gece karşı apartmanlara bakmaya benzer. İçinde neler konuşulduğunu, ne biçim acılar çekildiğini, nelere şahit olunduğunu, nasıl mutlu başlangıçların yapıldığını bilmesen de. Eski atalarının içgüdüleriyle hissedip hepimizin aslında pembe etlerimiz, kısıtlı nefeslerimiz ve sınırlı gücümüzle oradan oraya savrulduğumuzu bir daha fark etmektir. Sonra bir gün o karşı apartmanın penceresinden birinin de sana baktığını görürsün. Garip bir umut ve tedirginlik kaplar içini. Perdeyi çeker, içeri girersin. Bu coğrafyada bazı apartmanlarda sadece pencerelerden değil, roket ve mermilerin açtığı deliklerden de dışarıyı görebilirsin.

Karşıdakinin ses tonunda terslik var, anlıyorsun. Ağır ağır, seçe seçe konuşuyor. Sonra bir şey söylüyor, telefon elinden kayıp gidiyor. Önce her yer siyah-beyaz gözüküyor, sonra küçülmeye başlıyor çevren. Kalbin göğüs kafesini paralayıp çıkacakken nefesin tıkanıyor, avaz avaz bağırarak istiyorsun, tek ses çıkmıyor içinden. Ucunda nasıl bir cümlemin ilikli olduğunu bilemediğin, ısrarla çalan telefonu açmaya benzer. Fakat bu coğrafyada telefonda dışında kapına gelen ambulans, ilk yardım ekibi, askeri araç ve suratlarında vereceği o malum haberin ifadesi yazılı protokol subayları. Ardından asılan bayraklar da bir iletişim aracıdır.

Bazı sözler vardır anlamsız şekilde asılı kalır havada "Abi siz yanlış gelmişsiniz, burası Bostancı. Bakırköy karşı tarafta." Ya da "Maalesef tüm çabalara rağmen..." Ve dâhi "Sen gerçekten çok iyi bir insansın ama ben seni..." Hatta "Bir keresinde fırtına patladı birden, hâlâ bir iz yok, neyiniz oluyordu..." Bazen kısa ve öz "Şans işte..."

gibi. İçine güm diye oturur aynısı inan. Ama bu coğrafyada herkes mutlaka artık sözün de bittiği o yere gelir.

Manasız fiziksel acılar vardır vur-kaç yapar gün ortasına, bir saniyeliktir ama yaş getirir gözünden. Dilini ısırırsın, kilitlenir tüm bedeninin. O sehpanın aynı yerine, aynı açıyla fakat bu sefer daha şiddetli vurursun ayak serçe parmağını. Kâğıt kesliğini tek geçeriz hepimiz. Patlıcan, kabak vesaire nebatın sap kısmındaki iğneden ince, kılıçtan sivrice ve şeffaf dikenin battığı parmak. Göremiyor, çıkartamıyorsun her kalp atışında zonklayarak gülüyor sana. Ama bu coğrafyanın kendine göre acıları vardır, yıllar önce sönse, zaman geçse bile kimimizin bedeninde kor gibi için için yanan.

O sehpanın aynı yerine, aynı açıyla fakat bu sefer daha şiddetli vurursun ayak serçe parmağını. Kâğıt kesliğini tek geçeriz hepimiz.

Uyumak istiyorsun günlerce, haftalarca, hatta aylarca kutup ayıları gibi soğuk, sessiz, buz mavisi bir oyuğun içerisinde. Taş olmak istiyorsun, görmek, duymak, konuşmak, tatmak istemiyorsun sadece dur ve zaman geçip gitsin. Gerçekleşmemiş olsun tüm bu olanların hepsi sadece uyanınca geçen "bir rüya imiş"e devredilip eklensin. O kadar çocuksu, teklifsiz, beceriksiz, basit acılardan ve daha bilemediğim bin beterine benziyor ülkede yaşam.

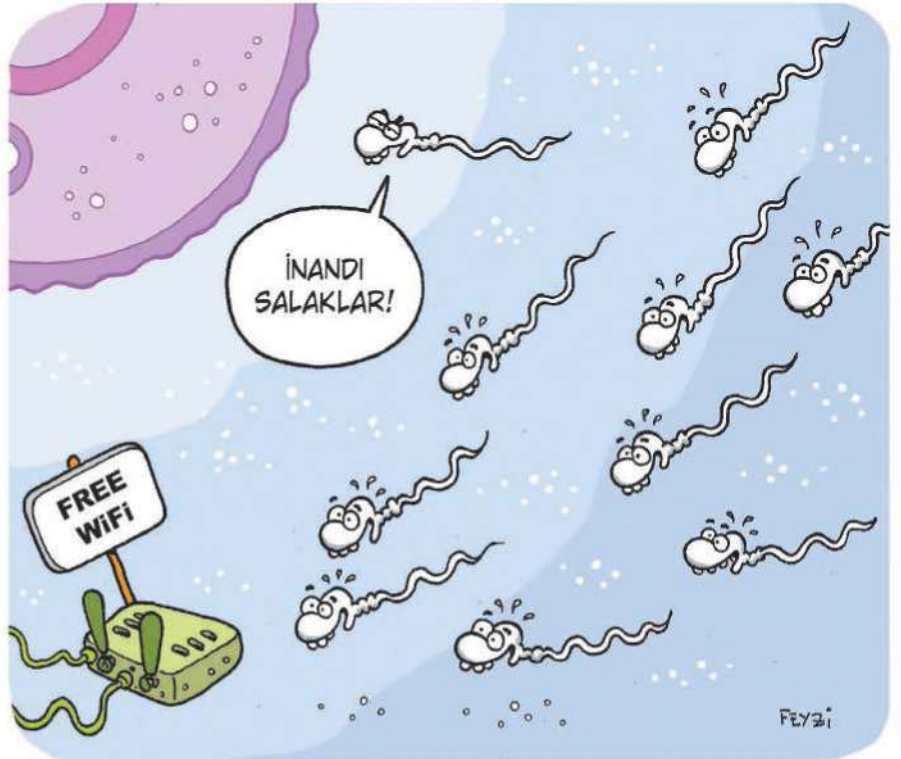
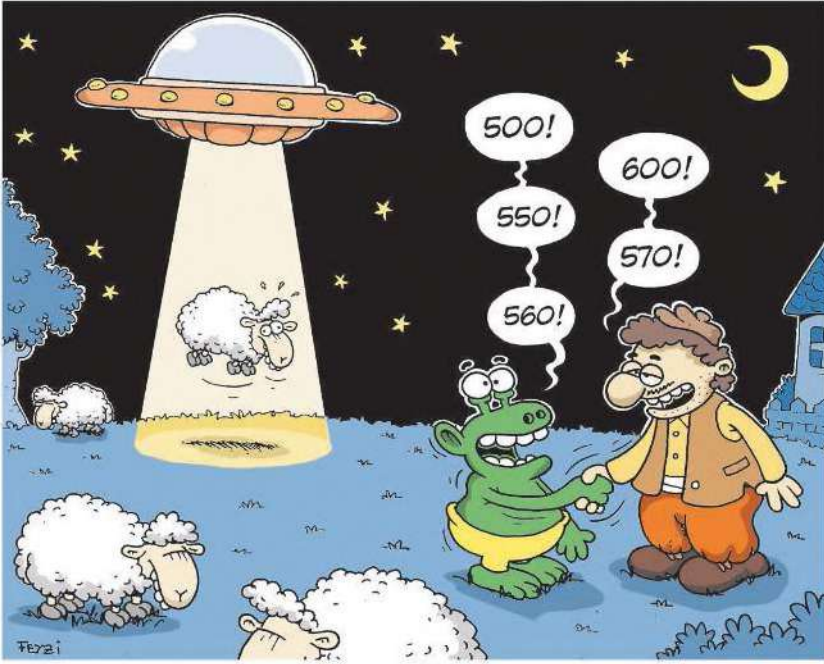
Ama bu coğrafyanın bıraktığı başka bir şey de var aslında. Hepimizin içinde gizli saklı, kendimize bile söylemeye korktuğumuz merhametli bir son umut. Bir gün hepimiz için yazılan kaderi bu sayede değiştireceğiz bir ümit. O yüzden gözün gibi bak, ne pahasına olursa olsun kaybetme sakın onu...

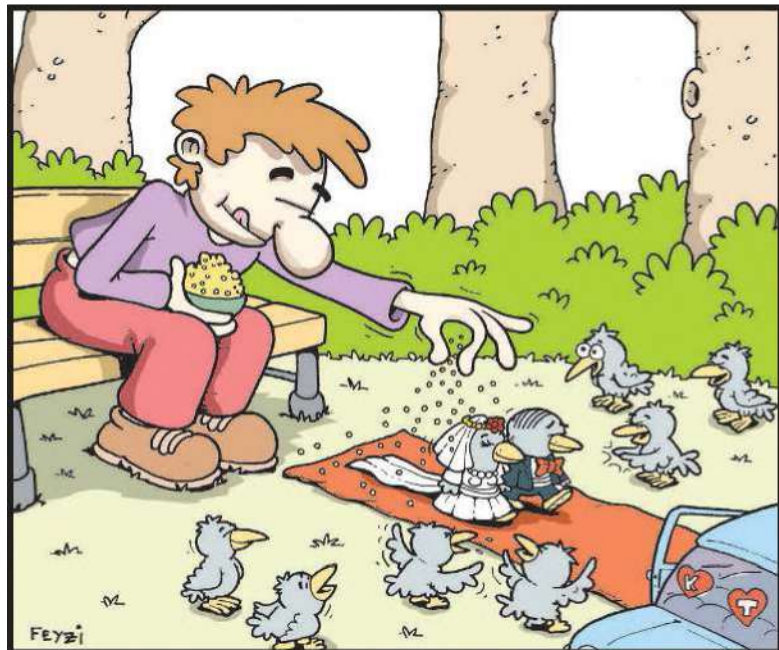
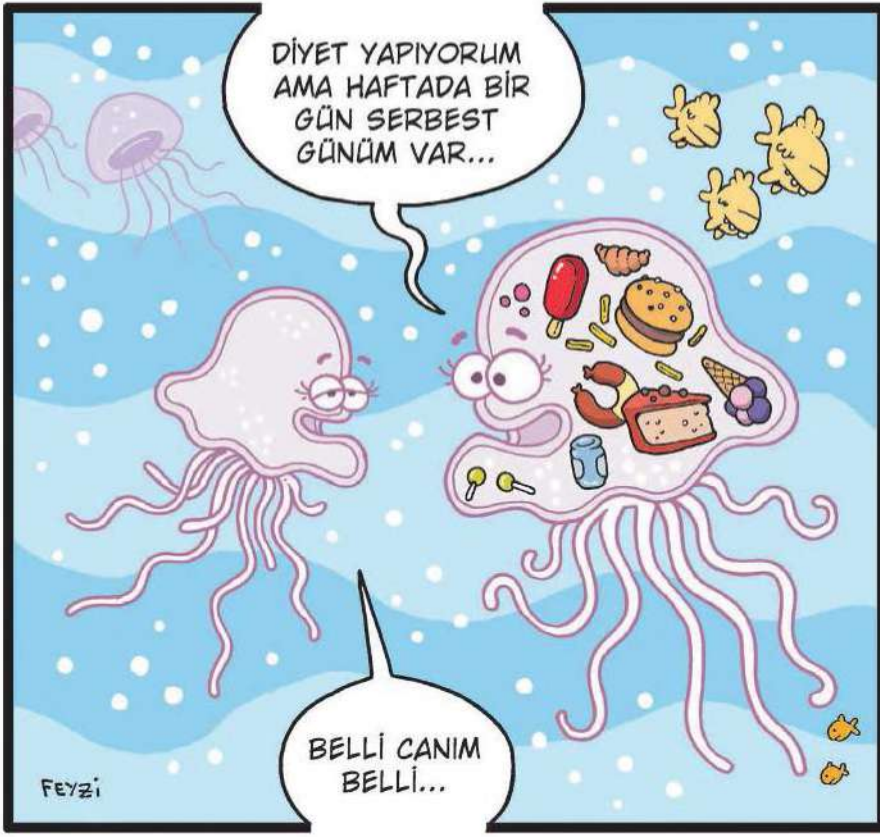
**BARİS
SÖNMEZ**

instagram.com/brsonmez
twitter.com/bsonmezz

FEYZİ ÖZŞAHİN

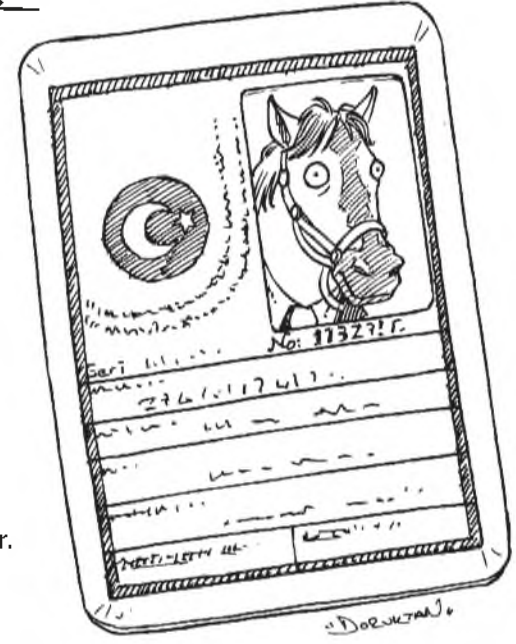
BOBO

OFF ÇOK KÖTÜYÜM BOBO, MERVE'YLE ÇOK PİS KAVGA ETTİK... PATLAMIS BİLE OLABİLİRİZ, KALDIK SENLE BAŞ BAŞA.

BAHADİR CÜNEYT YALÇIN

SARHOŞ ATLAR ZAMANI

Arap atıyla İngiliz atını birbirinden ayırmak çok kolaydır. Arap atı, İngiliz atından biraz daha kısa boyludur ve sağdan sola doğru yazar.

"Ona kadar sayabilen at, özel bir attır. Ama özel bir matematikçi değildir." **Samuel Johnson**

Tunus nüfusunun çoğunluğunu oluşturan Maliki mezhebine göre at eti caizdir. • Finlandiya bu yıl at gübresinden yakıt üretimine başladı. • İngiltere'de atların kimlik belgesi alması zorunludur.

Eylül 1950'deki at yarışlarından birkaç at ismi; Azize, Ceylan, Bahtiyar, Seyyare, Saratoga, Karasalkım, Derebeyi, Dezdemon. Bu da Eylül 2000 yarışlarından isimler: Dog Fighter, Desperados, Sun Surprise, Baba Orhan, Cesur İskoç, Cold Deck, Wind For Us, Abbasiye.

Jimnastikte kulplu beygir diye bir gereç var. Zannediyorum ki bunun mucidi Picasso'dur.

Bir at, 14.9 beygircüğüne ulaşabilir. Atlar insanların ses tonlarındaki duygu farklılıklarını hissedebilir. Ayakta uyur ve rüya görürler. Atlar kusamaz ve ağızlarından nefes alamaz.

Çocukken bıkkın, yorgun atlar sandığım *yıkla atının* meğer "yabani at" manasına geldiğini, atların aslında atkestanesi yemediğini, ilk realist romanımız **Araba Sevdası**'nın otomobille değil de at arabasıyla ilgili olduğunu öğrenince küçük çaplı üzülmüştüm.

1957'de bir gazete haberinden: "M. Ç. isimdeki bir şahıs, satılığa çıkardığı beygirini daha cazip göstermek için iki kilo tutarında şarap içirmiş ve hayvanı gezdirerek müşteri aramağa başlamıştır. Beygire bu arada talip çıkmış, alıcı hayvanın ötesini berisini muayene sonunda sıra ağız kısmının yoklamasına gelmiş ve alıcı şarap kokusu karşısında hayretle irkilmiştir. Bunun mahiyetini soran alıcı şu cevabı almıştır: 'Şarabı ben de içerim, hayvanım da içer.'"

"Bu et çok sert" demedim, 'Bahçede otlayan ata ne oldu?' dedim." **W.C. Fields**

Moğolistan, 2013'te tam 4249 atın katıldığı yarışla dünya rekoru kırmış. Moğolistan tam bir at cennetidir. Buna mukabil Avustralya'da 18. yüzyılda sömürgeciler getirene kadar hiç at yoktu.

Durakta bekleyen güzel kıza arabamla yanaştım: "Fıstık burada neyi bekliyorsun?" "Beyaz prensimi" dedi. "Atı eksik onun galiba" diye sırtıttım. "O zaman iyi ki geldiniz" diye kapağı kapattı.

Atlar, film ve kitap adlarına klas bir etki yapıyor, öyle değil mi? Mesela: "Atları da Vururlar", "Bütün Atlar Kaybetmeye Koşar", "Sarhoş Atlar Zamanı", "Atım Kaçtı Ben Vuruldum", "Atlara Fısıldayan Adam", "Atlara Bağlayın Geceyi Burada Geçireceğiz".

Baba (1972) filminin o meşhur sahnesindeki kesik at kafası gerçektir. Daha ilginç F. F. Coppola o kafayı, köpek maması üretmek için günde 200 tane at kesen bir fabrikadan aldığını söylemişti.

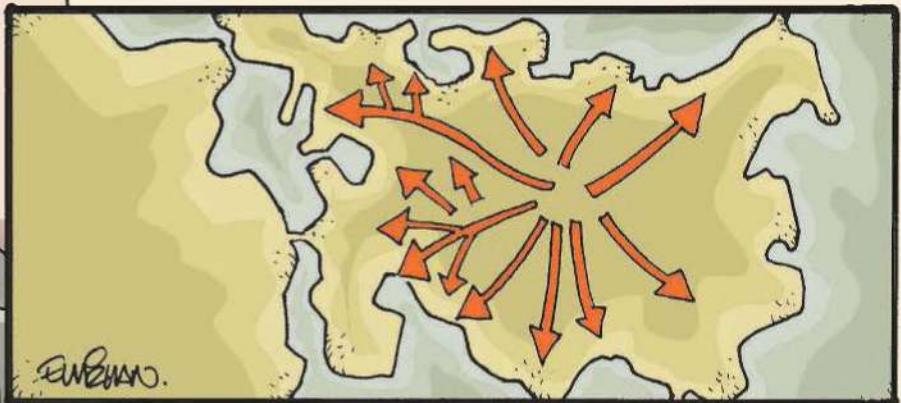
Gözlerinizi kapatıp aklınıza ilk gelen üç ünlü atı saymanız istendiğinde, Evliya Çelebi'nin atı **Küheylan**, Don Kişot'un atı **Rosinante** ve Red Kit'inki **Düldül**'den en az ikisi listenize giriyorsa ve niçin gözlerinizi kapattırdıklarını merak ediyorsanız sizinle iyi anlaşırız. ☺

ORTA DÜNYA

Emirhan Perker - Emir Sağlam
Güven Bilge - İlker Altungök - Mert Dolapçioğlu

SELÇUKERDEM

İŞE YARAMAYAN YÖNTEMLER...

PENGUEN
özel 14

KOMİNGÜRO MEDYA LTD. ŞTİ. İMTİYAZ SAHİBİ: ERDİL YAŞAROĞLU YAYIN KURULU: SELÇUK ERDEM, ERDİL YAŞAROĞLU

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: FARUK KAYA GENEL MÜDÜR: SELÇUK ERDEM HALKLA İLİŞKİLER: UFUK YOL
ADRES: FULYA MAH. BÜYÜKDERE CAD. QUASAR KAPI NO: 76 KAT: 13 DAİRE: 1302 ŞİŞLİ / İSTANBUL TEL: (0212) 293 32 77

Penguen'de yayınlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakkı saklıdır. Yayınevi ve gizerin yazılı izni olmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

TAVUK VOLKAN

"Domuz Gribi"

ERDİL YAŞAROĞLU

